

PAPETU

—M'hauràs de donar vint duros. El meu marit s'ha trencat...

—Tot allò consentit, ve que es trenca!

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3.—
Estranger " 4'50

Pagament a la bestreta

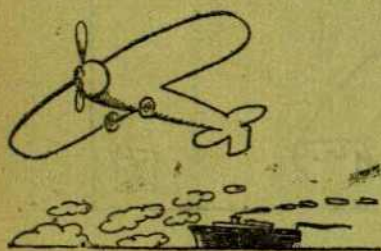
Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

Disbauxes confidencials

LA TRAVESSIA

Un home de vint-i-cinc anys i, per tant, un jove de la primera volada, acaba de fer la travessia de l'Atlàntic. Lindbergh, sense altra companyia que la d'un biberon, un orinal i una bufanda, en un sol vol que va durar trenta tres hores, ha anat de Nova York a París en una sola etapa.

Després d'aquesta proesa, la

travessia de l'Atlàntic ha devingut tan popular com la travessia del Canal de la Mànega. No trigarem gaire a saber que una dona ha repetit la proesa d'en Lindbergh en dues hores menys, i d'aquí quinze dies el que no hagi intentat la travessia serà considerat com un ésser vulgar, sense bemolls ni iniciativa.

Perquè allò que més ha captivat de la proesa d'en Lindbergh han estat els bemolls. L'elogi unànime que ha esclatat en saber que l'aviador solitari o el boig de l'aire havia arribat a París, ha estat el de reconèixer que els tenia de dos rovells.

I és que nosaltres no hi podem fer més: la tècnica ens empipa.

Amb aquest raid, el més formidable de quants registra l'his-

tòria de l'aeroplà, no ens atrevim a assegurar que hi hagi guanyat gran cosa l'aviació. En canvi, qui hi haurà guanyat seran els peixos. Els peixos esperen les travessies de l'Atlàntic amb candeletes i vigilen el roncar del motor com si fos cosa pròpia. I amb una traça que sols pot proporcionar la pràctica, saben extreure l'aviador de l'esclofolla i seguidament es purguen amb l'oli del motor.

Aquella cèlebre frase de: «Ja no hi ha Pireneus», podrà substituir-se per la de: «Ja no hi ha Atlàntic».

LA CARRERA MATINAL

Les autoritats, gràcies a una estreta vigilància i sense reparar en sacrificis, han aconseguit que cap el tard i en havent sopat, les cèlebres «carreristes» no gosesin a sortir pel carrer. Aquesta mesura, si bé no ha solucionat el problema del tràfic a la Rambla, en canvi, moralment, ha estat un altre pas cap a la perfecció. L'autoritat ha ficat la por al cos de les dones de la vida, i aquestes, convençudes que en una carrera de persecució no podrien desplegar els seus atractius, i per tal com els seria difícil atraure l'opinió que té un duro disponible, s'han tancat i barrat com les sargantanes en dies de pluja o els caragols en dies de sol.

Però com que la llum del sol tot ho purifica, des de fa uns quants dies les carreres es celebren de deu a dotze del migdia. Les dones de la vida—podríem dir-ne de la vida austera—se'n van a dormir quan es fa fosc, es lleven de bon matí i, si el dia

convoca, surten amb l'escalforeta del sol; Rambles amunt, Rambles avall, a la mateixa hora que es celebren els altres mercats. Higienicament, l'autoritat ha assolit un triomf. Ja no veurem més cares begudes per les velles sense dormir, ni ulleres violades per la llum artificial. Les dones de la vida, coltrades pel sol i la marinada, se'ns ofe-

riran com una fruita assaonada, saludable i pagesívola.

Cal que els «corridos» canviïn l'horari i celebren llurs disbauxes al migdia.

GUNDEMARO RECOLONS

FRESCOR

Un pobre esguerrat entra en una escala i truca cinc pics i repicó.

S'espera.

La mestressa del cinquè pis, segona porta, surt a l'escala i demana amb veu forta des de dalt:

—Qui hi ha?

—Vol fer el favor de baixar

un moment, que tinc de donar-li un «recado»?

La bona senyora baixa tot de pressa. Quan arriba a baix, se li planta el pobre amb posat de llàstima:

—Una gràcia de caritat, per l'amor de Déu!

—Home—diu la mestressa,—aquesta si que és bona! També podíeu pujar, pel mateix preu!

Però, així i tot, com que es tracta d'un esguerrat, li fa llàstima.

—Vaja, veniu.

Mestressa i pobre se'n van escales amunt, fins arribar al cinquè pis, segona porta. El pobre es queda al replà esperant l'almoïna. La mestressa entra, i des del llindar de la porta i amb posat compungit, dóna al pobre la resposta:

—No pas per ara, germà!

LES TRIPES D'EN BERNAT

En Bernat, que no està gaire bé, se'n va a veure el metge.

—Tu beus massa—li diu el doctor.—Ja cal que facis bondat, o, si no, un dia treuràs les tripes.

De cop, en Bernat es va quedar preocupadot. Però aviat ho va oblidar tot, i als pocs dies agafà una «mantellina» tan fenomenal, que el varen haver de portar a casa a pes de braços.

Va ésser llavors quan uns amics, informats del vaticini del metge, varen decidir gastar-li una bromada. Varen comprar unes tripes de conill i les hi varen deixar en el llit on dormia la mona...

Calculin quin esverament el d'en Bernat en despertar-se!

Una hora més tard, encara trasbalsat, va fer cap a casa del metge.

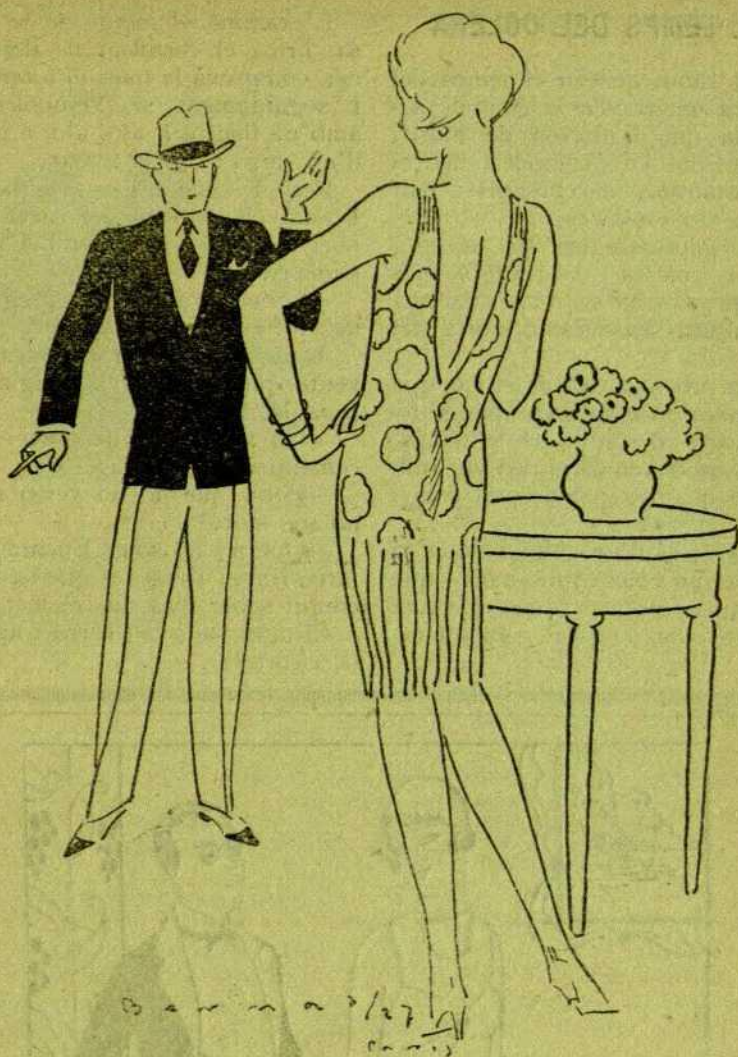
—Tenies raó, noi.

—Què vols dir?

—Que ahir em vaig emborratar i aquesta nit he tret les tripes.

—Sí? Explica't...

—Oh! Sort que amb el raspallet de les dents me les he pogut tornar a ficar dins!

—Noi, aquest vestit m'ha costat deu pessetes. La roba anava a quatre duros el metre...

UN DRAMA ESGARRIFÓS

Un marit que sospitava de la seva muller, va fingir un viatge, i al moment que ell considerà oportú, es presentà sobtadament al domicili, trobant la muller en dolç colloqui amb un desconegut.

Llençà les oportuns recriminacions, i a ell va dir-li que no sortiria de casa sense haver-se desafiat tots dos.

El visitant volgué calmar-lo, però no va ésser possible, i agafant-lo el marit pel braç, va endur-se'l al despatx, tragué dues pistoles d'un calaix i va entreparar-n'hi una.

Insistí l'altre en què no n'hi havia per tant, car l'estar assegut al sofà amb la seva dona a la falda no era cosa tan greu per arribar a un duel.

Convençut, per fi, el marit, digué:

—Conformes; però com que ja us he desafiat davant la meua dona, engegarem els trets enlaira i ens tirarem tots dos a terra.

Així ho feren, i la dona, en sentir els dos trets, corregué al despatx, obrí la porta i, en veure'ls a tots dos estirats sobre el paviment, féu un crit i, dirigint-se a una altra habitació, digué:

—Lluís, ja pots sortir, que s'han mort tots dos.

DEL TEMPS DEL CÒLERA

Es sabut que en el temps del còlera enterraven la gent de seguida que acabaven de morir, embolicats en un modest llençol i portant-los al cementiri a dalt d'un modest carro.

La gent assegura que, en mig de les presses i del tràngol, més d'una persona va rebre cristiana sepultura sense estar morta del tot.

La prova d'això és el cas que es conta d'un subjecte que, si no arriba a despertar-se a temps, me'l cobreixen de viu en viu amb unes quantes palades de calç i terra.

Es tracta d'un subjecte que va agafar un còlera fulminant i que al cap de poques hores quedava encatronat i estirat com un rave.

L'examinà el metge de la casa, firmà el certificat de defunció, comprovà la mort el forense, i seguidament se l'embolcallà amb un llençol i, alo, alo, a dalt d'un carro i cap el fossar.

Però l'home no estava mort. I amb els sotrac del carro va obrir els ulls, es desembolicà i s'incorporà.

—On em porteu?—va preguntar, tot esverat, al carreter.

Aquest, més esverat encara de veure que un mort li dirigia la paraula, li va dir:

—On voleu que us porti? Al cementiri!

—Però, que no ho veieu que no sóc mort?

—Que no ho sou? Encara em fareu riure! Potser sí que us heu cregut saber més que el metge!

El mort saltà del carro i apretà a córrer.

EL PEIX OFEGAT

El senyor Llagostera tenia un cosí a Marsella que era més mentider que en Calces. Cada vegada que li escrivia li comunicava un seguit de mentides, que al senyor Llagostera l'indignaven i el feien sortir de fòg. Un dia, cansat el senyor Llagostera de tantes facècies, envià al seu cosí una carta redactada en termes violents, en la qual li deia que era inútil que insistís explicant-li coses extraordinàries, car el tenia per un mentider i no se'l creia de res.

El marsellès, en rebre aquesta carta, es va picar i n'envià una concebuda com segueix:

«Estimat cosí: La teva lletra m'ha ofès molt. Insisteixo, però, amb els meus descobriments i em plau comunicar-te que actualment tinc un peix que viu e una xicra d'aigua des de fa tres setmanes. Si el vols veure, posa't en camí i te'n convencràs.»

El senyor Llagostera arronçà les espatlles i no en féu cas.

—Si és ximple—pensà,—pitjor per ell!

Però, passats quinze dies, rebé una altra carta que l'omplí de dubtes i el sorprengué. La carta deia així:

«Estimat cosí: Em succeeix una cosa extraordinària. Aquell peix em va caure de la xicra i fa quatre dies que viu sense aigua i s'alimenta de «yoghourt». Ara li ensenyo a cantar «La Marsellesa». Vina i te'n convencràs.»

El senyor Llagostera perdé el món de vista i llegí sis vegades la carta, per a convèncer-se ben bé del que li deia el seu cosí. Comunicà a tots els seus amics i coneguts allò que li deia el seu cosí, i a la setmana següent li envià una carta urgent:

«Benvolgut cosí: Vina seguidament amb el teu fenomen, car la «Societat Oceanogràfica Submarina» està disposada a comprar el peix al preu que sigui.»

—On és el seu germà?

—Al tocador. El barber li ha fet la barba:

Un matí trucaren a la porta, i el cosí del senyor Llagostera es presentà visiblement trasbalsat.

—I el peix?— demanà el senyor Llagostera ansiosament.

—Oh! No m'en parlis! Quina desgràcia! Té! És aquí, però mort! És mort, pobret!

—Mort?— demanà el senyor Llagostera.—I de què ha mort?

—Venint amb el barco, m'ha caigut a l'aigua i, pobret!, s'ha ofegat!...

EL MICO, LA MONA I L'ARCA DE NOÈ

(En aixecar-se el teló, el senyor Pepet—com se podria dir Petret o Gaïetà—està assegut a la tauleta de cafè, assaborint un simil-moka. Es dirigeix al públic i diu:)

—Ara que em vaga—puix encara no han tocat les cinc i fins a les cinc no m'espera la flàvia,—els contaré un *cuento*... Ei! si no els molesta la franquesa. No? Doncs som-hi.

La cosa va passar ja fa molt de temps, quan el cèlebre Diluvi anava a esclatar i el bon Noè, aconsellat pel Senyor, es preparava a embarcar-se en el vaixell indicat pel mateix, junt amb la dona, les criatures i les parelles de bèsties.

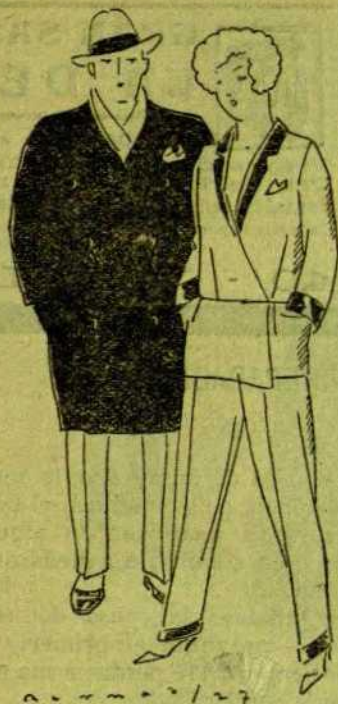
Però les dones en tot troben taps i la costella de Noè va cridar aquest i va dir-li:

—Estimat espòs, Déu sia lloat! A la seva benvolença i a la teva virtut deurem l'haver pogut conservar la nostra existència, la dels nostres fills i la de les bestioles de Déu, però...

—Vaja, ja som a can però!— interrompé Noè.

—No t'exaltis i escolta'm: però nosaltres tenim tres noies solteres, els animals són animals i molt em temo que la barrija-barreja que hi haurà dintre l'arca acabi i fins destrueixi la santa innocència en què fins avui les hem conservades.

—I ca, dona! — respongué

—La veig cap-ficada...

—Cap, diu? Massa!

Noè.—Amb les humitats que hi haurà s'apagaran tots els focs.

—Deixa't d'humitats; el mico és foc i la mona estopa. Ve el dimoni i bufa. Jo no estic per mals exemples.

—Mira, els posarem separats; els mascles en un cantó i les femelles en l'altre, amb un bon embà entremig.

—A les primeres pessigolles de l'amor l'embà aniria a terra

—respongué la senyora de Noè.

—Doncs, què fem?

—Confiar en el bon Déu. Et poses en oració i molt serà que Ell no te n'inspiri alguna.

Tal dit tal fet; el patriarca s'agenollà i vinga pregar fins que li va venir la idea.

—Noia! Noia!—va cridar per a que comparegués la seva esposa.

—Què? — respongué aquesta.—Ja està?

—Eureka!, que vol dir uva.

—I com és?

—Senzillíssim. A l'entrada de l'Arca hi posarem un guardarrobes, i quan entrin els farem deixar les armes i els donarem un

ticket; en acabar el diluvi presentaran el bitllet, els tornarem la seva eina respectiva i tornaran a ésser mascles. Amb això i separant els sexes perquè no puguin els ex-mascles accedir a capricis femenins, crec que ja anirem segurs.

El plan es portà a la pràctica i tota bèstia masculina que cercava la salvació es veia obligada a deixar, per mentre durés la navegació, la insígnia de la tal masculinitat, o, si ho volen d'altra manera, la sageta que amor tira.

La tal sageta es guardava amb gran cura en uns prestatges arreglats a l'efecte i el deponent rebia en canvi un *ticket* amb el seu número corresponent i una multitud d'advertències totes elles encaminades que anés amb compte a perdre'l.

Ja tothom embarcat i aconduït, Noè tancà les portes, s'obriren les catarates del cel i començà a pujar l'aigua fent els estralls sabuts i ofegant totes aquelles bèsties maleïdes amb cua de llargandaix, potes de lleó, cap d'ocell i ales de rata pinyada, que avui són admiració de savis i ignorants en les sales d'honor dels Museus d'Història Natural, inclús en el nostre, fundant per en Martorell, que no és l'Òriol, sinó un senyor que caçava papellones.

Els animals de Déu embarcats dintre l'Arca anaven, com ja s'ha indicat oportunament, en departaments distints i separats ambdós sexes per un embà. De l'un a l'altre costat conversaven els marits i mullers, desconsolades elles per tant temps de no sufrir la dolça càrrega i encoratjant-les ells amb dolces promeses per a quan, passat el flagell diví, tornessin a desembarcar després de recollir els trastos en el guarda-roba.

Amb tot, sempre hi havia una certa tristesa en aquests col·loquis, perquè un bé perdut, encara que sigui transitòriament, no és mai cosa d'alegrar-se.

Una excepció hi havia i era el mico, aquest simpàtic avantpassat, que al començar la navegació estava concirós com tots

els altres animals; en mitjançar la travessia començà a donar mostres d'una alegria tan anormal, i a fer uns gestos tan terriblement pornogràfics a la seva muller, o sigui la mona, que aquesta s'inflamà de desitjos i les altres bèsties n'eren escandalitzades.

La cosa pujava de to a diari; de primer el mico prometia per gestos les més ardents lluites amoroses i després, somrient, li feia: «Calma! Calma!» La pobre mona es consumia en un foc devorador.

Per fi arribà el dia del desembarc; anaren sortint les parelles i no cal dir les tendres i amoroses escenes que es desenrotllaren en reunir-se els matrimonis.

El mico, però, no fou pas ben rebut per la seva dona.

—A què ha vingut tant prometre i no dar res?, ximplet!—féu ella.—Vaja un gust de fer-me penabatre.

—Calla, dona, calla. Ara quedaràs satisfeta; he robat el ticket de l'elefant.

I es varen donar el gran be-
renar, els murrís...

(Mira el rellotge.)

Carai! Les cinc! Dispensin que els deixi. Apa... Mosso!

TELO

—Em dono molt bona vida des que m'he tirat a la mala vida!

GRAN SASTRERIA LAIETANA LA DEL RELLOTGE

EXTRAORDINARI ASSORTIT EN LES ÚLTIMES NOVELTATS

Trajes d'estam, a mida, des de 65 a 180 ptes.

Trajes dril i gabardina, a mida, de 27 a 45 ptes.

Pantalon tennis, de 18 a 40 ptes. — Pantalon dril, de 12 a 22 ptes.

Talladors de primera categoria. — Tall i confecció garantida. — Es la casa més acreditada perquè ven tots els seus articles de millor qualitat al preu més barat

40 - VIA LAIETANA - 40

L'IRREPARABLE

(CONTE JUEU)

Desitjós de manifestar la seva preferència pels israelites, el bon Déu es va aparèixer, fa algun temps, en somnis, a aquells que sofrien...

—Quina és la causa del teu dolor?—preguntà al primer.

—Senyor! He perdut a ma estimada muller!

—Aconsola't!—li respongué el Pare Etern.—Ja te'n procuraré una altra, més jove i més maca.

Va fer la mateixa pregunta a un segon:

—El meu fill em mata a disgustos i se m'ho gasta tot amb barrams.

El bon Déu li respon:

—Aconsola't: ja portaré el teu fill pel bon camí.

Però quan pregunta a un tercer el per què està tan afligit:

—Es que—respon—acabo de fer un negoci amb en Worms...

El bon Déu li contesta:

—Ai, pobre! Si que estàs ben guarnit! No t'hi puc fer res!

EN EL TENNIS

En una pista de tennis, on es reuneixen *niños i niñas bien*, són presentats un jove i una noia. Ell l'invita a jugar una partida que finalitza en un corrent de mútua simpatia, i, donats els moderns costums socials, comença el recíproc tuteig.

Arriba l'hora de marxar, i, en despedir-se, ella li diu:

—Ya lo sabes, reconóceme como amiga y compañera. Tu casa, Echarte, 3, 1.º, derecha.

I ell li contesta:

—Al revés. Primero, derecha, y luego, Echarte, 3.

EXPERIÈNCIA

—A veure, Maria—diu la mestressa a la criada amb to sever.—Es cert que t'entens amb el meu fill gran?

—Oh! No, senyora!

—I amb el petit?

—Encara menys senyora!

—Em fas molt contenta... Ja em pensava que no eres capaç.

—I és clar que no, senyora! Amb els jovenets no hi vull tractes! Ja me'n guardaré prou!... L'experiència m'ha ensenyat que amb l'únic que una es pot entendre és amb el senyor.

EL NINOT QUE ENRAONA

Jo era promès amb una xicota, si fa o no fa com totes, i estava a punt de casar-me. Com que la meva xicota era molt capriciosa i sempre em demanava regals, un dia no vaig tenir altre remei que comprar-li una nina d'aquelles que diuen «papà» i «mamà».

Com que la vaig comprar cap al tard, me la vaig endur a casa per entregar-la l'endemà al migdia a la meva promesa.

Però heus-ací que aquell radiable de nina a més de «papà» i «mamà» sabia dir una colla de coses més. Xerraba pels colzes i fins deia coses atinades i tot. Per comprovar fins a quin punt arribava la seva perfecció vaig fer-li unes quantes preguntes i me les respongué totes a to i sense desbarrar.

Tota la nit me la vaig passar pensant amb l'alegria que tindria la meva promesa quan sentiria enraonar aquella nina tan perfecte.

L'endemà vaig comparèixer a casa la meva promesa amb la nina a sota el braç i l'hi vaig ensenyar.

—Es maca, oi? Doncs encara tindràs una sorpresa que no te l'esperes. Aquesta nina no solament diu «papà» i «mamà», sinó que sosté una conversa amb qualsevol persona.

—I ara, ximple! —va exclamar la meva promesa. —Que et creus que vinc de l'hort?

—Què diu aquesta estúpida —va cridar la nina. —I més bé que ella enraono.

La meva promesa va restar astorada i em pregà que li preguntés el seu nom.

—Et dius Petra, però te'n dones vergonya i et fas anomenar Lídia. Ets la promesa d'en Pau però et casaries amb el primer que es presentés. Marques molt però no tens ni un clau. I et pintes com una pepa barata.

Jo, tement una catàstrofe, vaig cuitar a tapar-li la boca, però fou debades. La nina prosseguí:

—Tmabé estic assabentada que ets molt cursi i t'amagues quatre anys.

—Per allà s'aixeca una nuvolada.

—Ja fa estona que ho noto, que s'aixeca!

—Diga-li que calli! —va ordenar la meva promesa.

—Es inútil! No callaré! —cridà la nina. —No vull que facis desgraciat en Pau. No saps cuinar, ni rentar, ni planxar, ni fer els llits... En Pau amb tu seria un desgraciat i jo no ho vull. Si ell no fos tan estúpid, ja ho hauria comprès i hauria trencat les relacions...

Amb la nina a la butxaca vaig fugir escales avall i no vaig parlar fins a casa meva.

Ni l'endemà ni l'endemà passat vaig gosar a presentar-me a casa la meva promesa per por d'una catàstrofe. Jo estava desconsolat.

Passaren uns dies i succeí el que jo presentia.

La meva promesa en una carta breu però enèrgica, em donava els *despidos*.

La nina, però, no la vaig trencar, perquè al fi i al cap quina culpa en tenia ella que jo fos ventríloc!

EL CASAMENT D'EN ROMERET :: :: ::

Dos amics es topen pel carrer.

—Fa temps que no veig en Romeret...

—Jo el vaig veure l'altre dia.

—Què fa?

—S'ha casat.

—S'ha casat! Tan lleig!

—Ja ho veus. I fins és pare de família.

—Caram!

—La seva dona va desocupar un nen «mulato».

—Un «mulato»! I ell què hi digué?

—Res. Tan satisfet.

—Me'n faig creus.

—Doncs és així.

—Sembla impossible. Ja ho era, ja, de bleda en Ramonet, però fins a tal punt, sembla mentida! Com és que no coneix que no és seu?

—I ara, noi! Ah! Ara hi caic que no t'ha dit que s'havia casat amb una negra!

LA PATRIA DE COLOM, O ¡MIRA QUE TAB!

Un servidor no conocía pas al señor Ulloa. Conocía a aquella doña Inés de Ulloa, del Tenorio, pero no sé si eran parientes. Pero antes de que hiciese caso aquí este sabio, un servidor ya había dicho que colón era de casa.

(Si uno, en un baile, me tira papeletos, ¿en qué se parece a un servidor si digo que Buendía es guapo?

Pues en que ¡mentira!)

Claro que ahora Colom Cardany está todo estarrufado! Ustedes ya deben saber que Colom tiene la cebolla de la Carta Municipal. ¡Antes, Colón hizo ya su célebre «carta»! Esto demuestra que la ley de herencia, etc., etc.

(¿Qué nota musical se gasta más?

¡El si...garro!)

Lo que pasó es que el tal Colom, iba un golpe de viaje y se adonó de que no sabía pas dónde meter la ropa. Como no tenía pañales, se fué a ver a unos frailes y les dijo que necesitaba un nuevo mundo, y de aquí vino todo.

(Un calcetín azul y uno blanco, ¿en qué se parecen a los sacristanes?

En que no casan!)

Prueba que es catalán Colón el hecho de haber puesto el nombre de «Pinta» a una de sus carabelas. Era la más fea, y todo Dios, al verla, hacía: «¡Qué pinta!» Y de aquí salió el nombre.

(¿Qué es lo que más le pica a la mujer?

Pues... ¡la curiosidad!)

Ya sabrán que cuando se encarga a uno una cosa difícil, se le dice que se le «encoloma» tal o cual cosa. Esto viene de Colom, ¡podéis subir de pies!

(¿Por qué no ponen una vela a las locomotoras?

Porque chocarían. ¿No les chocaría a ustedes?)

El día que me eructe daré una conferencia en el grandioso salón de descanso de «Eldorado» para demostrar que Cristóbal Colom se llamaba Parcerisas, segundo apellido, y era de Valls.

Ya os haré cinco de la fecha.

GACETILLA ANTIESPASMÓDICA

Ha ingresado en el Hospital de Artíficos Vallisoletanos el joven Aquilino Mafumet, herido en su amor propio por haberle llamado viga su suegra, un día que fué pedito a su casa.

Sentimos el percance hasta la cabeza de arriba.

Por haber robado el corazón a una menor, ha sido achampado por la poli el conocido corrido Pablo Tarambana. Seguramente todo acabará como cale.

Tenemos noticias de que en Checoslovaquia se ha ido de oros la república. Nos basamos al hacer esta afirmación en que nuestro compañero, el redactor de planchas bisemanales Justo de Arriba

ha recibido un parte de Checo, etc., diciéndole que allí reina el mayor Desacierto.

No sabemos quién será este tal mayor Desacierto, pero si reina es que la República es a casa Pistras.

En Vilabeda ha comenzado la temporada taurina. En la corrida inaugural ha tomado parte todo el pueblo, que al ver que los diestros lo chafaban tan mal, se ha arrojado al ruedo, con el buen propósito de hacerlos a micás.

Por fortuna no hubo más que tres muertos, y se cortaron cinco orejas de torero.

Los toros, sin novedad.

El Delegado de Hacienda ha hecho para mañana, muchos señalamientos de pago, que no detallamos, porque no hay ninguno para nosotros.

¡Otro día será!

En el Ateneo de la Clase Media de Abajo ha endifado una conferencia el doctor Camalins, tratando de la imprudencia que cometen las madres que tienen hijos llevándoles a la farmacia, pues allí se pueden ecomanar el catarro, pues está probado que en una farmacia hay siempre ¡ca-tarro!

Los aplausos han sido nutridos con leche condensada.

Un hecho escandalosamente escandaloso que ha armado de aquello más escándalo, ha escandalizado a la opinión.

A la cuenta, un detective privado que se decía Mac Hasum Breda, había pispar por sus agentes y luego descubría lo robado, con lo cual se ha hecho barba de oro.

¡Hay cada murrio en este mundo!

Don Cosme Pataquilla dió ayer dos golpes de puño y dos puntadas de pie a su sastre.

Esbrinada la cosa, parece que fué que don Cosme al encargar a su sastre un abrigo, le había pedido una reducción de un 50 por 100.

Y el sastre, que es un talós, le rebajó el abrigo hasta la mitad, con lo cual, le llegaba al ombligo.

En un patio de una casa de la calle de Llásticos, cayó ayer a mediodía un aviador.

A la cuenta, rellicó con una piel de plátano.

Ayer llovió a botes y barrales, pero hoy ha salido el sol a la hora de costumbre.

Nos congratulamos.

De una petición de mano tenemos hoy que dar cuenta a nuestros lectores.

El conocido betas e hilos Carolino Precioso, ha pedido una mano de papel de barba a la Papelera Sintética.

La enhorabuena.

UN SUCESO EXTRAVAGANTE BASTA ABBÍ

Esta mañana, de buena mañana, a punta de día, un distinguido y apreciable burot, al ir a plegar, que de qué que se cae en basca. Al pie de un árbol, con la cabeza separada del tronco (del tronco del árbol, ¿eh?), yacía el cabo de Consumos Juan Carroña atado como un saco de trigo de moro.

El pobre burot rompió la cuerda y se quedó parado. (Cuando se rompe la cuerda se acostumbra a quedarse parado...) A la cuenta, el cabo, garlando, garlando, le dijo que estaba clapando cuando se le acostó un fulano, que lo ató de aquello más fuerte.

¡Suceso raro, misterioso, enigmático y sibilítico!

Juntos, se fueron a ver si ensopegaban con un guardia cuando un chico más se van de oros. En el suelo, en el bello medio de la carretera, había otro fulano, encarcarado, atado de la misma manera de manera...

¡Era Lucas Gómez, otro cabo de consumos!

Bueno: se armó un de aquello de casa el Ancho. Serenos, vigilantes y las tres clases de vapor comenzaron a ensumar sin sacar el entrellado. Al cabo de mucho barrinar, se averiguó que el autor de la malihecho era un burot que estaba buscando la manera de achampar a unos barras que pasaban desgracia dulce de matute, y a quien el jefe aconsejó que, antes de hacer nada, atase bien todos los cabos.

A este estaquirot lo enviaron a nodriza, con aquella alegría...

ECOSÍ

El ecoísta tiene un amigo que no sube un palmo de tierra, pequeño y desnariado, que el otro día empipado, dió un mástic a su propia, que es medio metro más alta que él y gruesa como un cámbic...

Y el pobre amigo del ecoísta no se sabe avenir que se diga que lo que ha hecho, ¡es una cobardía!

¡Misterios del vivir cotidiano!

A un pobre payés lo mordió en la canela de la pierna un perro soñoliento.

Si, señores: era soñoliento, porque «buscaba la cama».

¡Ah!

Ayer que de qué que el ecoísta recibe del carpon.

Una mujer, que hace el salto a su marido con aquella constancia, le presentó a su marrec.

—Esta criatura no puede negar—dijo la flavía—que es hija de Manuel!

Y el ecoísta, cándidamente, contestó:

—¡Qué ha de negar, pobre! ¡Si no sabe la verdad!

—Suant, eh?
—No me'n parli. Fa una calor insuportable!... Com pica aquest rediable de sol!
—Com rediable no se'n va a «Novetats»?

—Que hi ha corrent d'aire?
—No, però hi ha «Ombra».
—I allí no es sua?
—L'únic que es sua, és d'an-gúnia.

—No l'entenc.
—Es que es tracta d'una om-bra simbòlica. L'ombra de la do-na que l'ha fregida i, una vega-da a fora, es projecta sobre la llar, turmentant la tranquil·litat de l'espòs i reclamant les filles.

—Així, «L'Ombra» no és al-tra cosa que el títol d'una obra?
—Sí, senyor, original d'en Carrion, que ens ha sortit un psicòleg de portal.

—Enfondeix?
—I crea uns estats anímics tan literaris com espessos, d'un con-convencionalisme que enterneix.

—A mi, si vol que li sigui franc, aquestes obres m'enterbo-leixen. Vostè ja sap que vaig tenir la desgràcia que la dona em fugís amb un caporal de con-sums i tot m'ho fa recordar. Per això al teatre únicament hi cerco distracció. A mi dongui'm «Da-le un beso a papà», allò que va-ren estrenar al «Barcelona», i no m'atabali amb estats anímics i complicacions psicològiques,

que no fan altra cosa que mal-humorar l'opinió.

—Que és divertit això de «Da-le un beso a papà»?

—Es divertit i molt enginyós. L'autor és un actor al qual el domini dels trucs escènics i el coneixement de les taules li han servit de molt. L'obra és de les que intriguen, fan riure i acaben a gust del consumidor.

—Qui és el consumidor?

—El consumidor és l'especta-dor que va a la taquilla a com-prar alegries.

—El seu concepte del teatre m'agrada.

—Es el d'una ànima senzilla que fa crítiques per carambola.

—Un servidor va anar al tea-tre del «Bosc».

—També hi ha ombra.

—I una Capsir que es despe-deix del públic amb una facul-tat que més de quatre pinyolai-res l'hi envejarien.

—Va saber-ho apreciar el pú-blic?

—Li va tributar unes ovacions com poques vegades havia sen-tit.

—Què més hi ha que mereixi la pena de parlar-ne?

—A l'«Olympia», els lillipu-tencs segueixen captivant el pú-blic.

—Al «Goya», «La hermanita, la fuente y el río» cada dia té més èxit.

—A l'«Espanyol», el benefici de la Casals va ésser un esdeve-niment.

—Al «Còmic», el «Love-me» segueix ferm al cartell.

—Així, doncs, vostè creu que hem complert amb la nostra mis-sió?

—N'estic plenament conven-gut.

—Doncs acomiadem-nos, i fins la setmana entrant.

—Fem la nostra *serata d'ho-nore* de vuit dies.

—A reveure!

★ ★ ★

LES BANYES I ELS QUARTS PISOS ::

(L'escena allà on vulguin. El protagonista — el que vul-guin—s'adelanta i parla així:)

—Veig que fan cara de bones persones i els vaig a fer tres coses. Sí, senyor: dar-los un ra-tet de taba, donar-los un consell i confiarlos un secret.

No sé si a vostès els ha pas-sat el mateix que a mi, perquè com tots passem pels carrers de l'Ensanche o Eixample o com vulguin... El cas és que fa molt temps que em preocupava una incògnita... Per què redimoni els entresols de les cases rarament es troben un mes sense llogar i per quins set sous, en els quarts i quintos pisos, hi veu-ran mesos i mesos papers que anuncien que els tenen a la seva disposició?... Aquesta incògni-ta, a primera i fins segona ulla-da, semblarà una ximpleria. Potser ho és, perquè tots sabem que en aquesta Barcelona les ximpleries són el que més pre-ocupa i fins interessa.

Real Sociedad de las Carreras de Caballos

TEMPORADA DE PRIMAVERA 1927

Hipódromo de Casa Antúnez

DOMINGO, DÍA 5 DE JUNIO

SÉPTIMA REUNIÓN

Premios «MONCADA», «LUZUNARIS», «BEBÉ», «SAIGON» y «ESPARTERO» (2,000 pesetas)

Se despachan tickets en la taquilla del Teatro Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Gracia, núm. 32

Servicios extraordinarios de Tranvías y Autobuses

Serà o no ximpleria la meua preocupació, però el cas és, ves qui ho diria!, que els primers anys de matrimoni es troben fortament lligats, primerament, amb els quarts i quints pisos, i després, amb els entresols de les cases.

Raó econòmica?... Hi influeix, sens dubte, que sense diners no es poden llogar entresols; però la raó poderosa del trasllat és... la senyora o la costella. No els càpiga dubte. Aquest és el secret.

El descobriment el vaig fer la darrera nit de moda, en el Novetats.

Donava voltes a la cínica aristocràtica durant un dels entreactes, quan tot d'una vaig topar-me amb el meu amic Carles Camarasa.

—Carai, home, com estàs? Quan temps sense veure't! — vaig dir-li.

—Anys!... Què et fas?—feu ell.

—Anem tirant. Què hi ha de nou?... Solter?... Casat?...—pregunto jo.

—Fa dos anys—em contesta.

—Enhorabona... I... què tal?—li dic.

—He tingut sort... No em puc queixar... Vina a dinar amb nosaltres un d'aquests dies—em diu.

—A on vius?—pregunto.

—Té...—i m'allargà targeta, en la qual vaig llegir que vivia en un carrer de l'Eixample... i en un entresol. Aquest viu en pis baix, per què serà?... i com qui no diu res em vaig llençar a la investigació...

—De manera que vius en entresol?

—Entresol i que per molts anys pugui conservar-lo! La pau del matrimoni i fins el no portar pes un marit en el cap, depèn moltes vegades de viure en un pis arran de terra... Per major seguretat caldria recomanar un soterrani...

—Carat, carat, com és això?—vaig dir-li.

—M'explicaré... Quan em vaig casar, vaig llogar un quart pis amb ascensor... En la casa hi havia celobert... Per les finestres del celobert jo no guaitava mai, puix no m'agrada enterar-me del que fan els altres... I després, en els primers mesos d'ésser casat, en quan arribava a casa i veia la meua dona, tenia altra feina a fer que tafanejar per les finestres.

—Naturalment... Lluna de mel...—faig jo.

—Però, espera't tot i trobant-me a la lluna de mel, n'estava al corrent de tot el que succeïa en els altres pisos de la casa.

—I això?—li dic.

—La dona, noi, la meua dona. En quan arribava, li mancava temps per dir-me: «Saps? el del segon les porta llargues, molt llargues. Des de la finestra del teu despatx he vist ella i un xicot jove, jovenet... Han abaixat el transparent deu minuts...» L'endemà m'explicava com era la roba interior de la del primer o bé si el senyoret del tercer grapejava la raspa, o bé si la del principal es feia senyes amb el del quart, segona...

—Però si això devia ésser molt divertit.

—Divertit?... Figura't que un vespre a l'hora de sopar diu la dona: «A que no endevines de quin color són el calçotets de l'advocat del segon, aquell de la barba, ben plantat?... Són blaus i les inicials són una J. i una V... He pogut llegir les lletres, ajudada dels binocles de teatre, mentre ell se'ls mudava i no es pensava que el veiessin...»

—I què vares respondre?

—Res: l'endemà llogava l'entresol en què ara visc, on no es pogués saber res del que fan

—Li agraden les dones ardents?
—Més m'agrada l'aigua...rdent.

els veïns. Vivint en un quart pis, un home casat s'exposa que les banyes li arribin a la mateixa alçada.

I gràcies a aquesta interessant conversa, vaig poder esbrinar les relacions que tenen la seguretat matrimonial i els entresols de les cases de l'Eixampla. Ara, que al millor, tant li fa que es visqui en entresol com en soterrani.

En fi: ja ho saben. Ara facin el que vulguin... Ah! I dissimulin.

TELÓ

* * *

PA DE CASA

Quina tristesa en l'ànim de la Matilde, causa del desviament de son espòs, en Rafel, viciat, recentment, en disbauxes mundanals! Es deia: «Sembla mentida! Ell, un home tan carinyós, tan enamorat en els començaments dels nostres amors, i ara tan desdenyós, tan fred, tan esquivol!»

Una amiga d'ella, la Claretta, artista de cabaret, dona de bons sentiments i alegre com un diumenge de sol, deia, un matí, a la Matild, assegudes ambdues en una otomana de la llar matrimonial:

—Les teves cavilacions no et conduiran a la felicitat si no prens una determinació positiva.

—Però, quina posició és la seva? Si no té res aquest noi!

—Déu n'hi dó, papà! Té uns mobles espantosos, comprats a la casa «Charlotte», Princesa, 32. Com que ho fan a plaços, és la manera de tenir-ne un piset aïllat.

—Sí, bé, però com d'aquesta determinació? Què fer per atraure-me'l, caminant, com va, per viaranyos tortuosos de la vida que en diuen alegre. Ja és costum, en ell, passar les nits fora de casa, i el matí, al llit, a dormir com un beneït! Fa temps que no he sentit una frase carinyosa!... Això, Claretta, és cruel!

—Però... a pesar d'això, t'estima.

—Sí, però no del tot... perquè... jo... saps?...

—No parlis més! Pobra amiga meua! Però sí que t'he de dir que, en part, teva és la culpa, car et manca picardia. De vegades és convenient l'atracció per vies del moviment, la comedieta amorosa, la coqueteria, els gelos, en fin, engrascar del cos en ses naves... i mostrar-se amant de la lascivia. Sols així podràs, al teu llibertat, reivindicar-lo a l'amor teu.

—Es que jo d'això no en sé.

—Però en pots aprendre. Mira: si vols, jo te n'ensenyaré, i amb poques lliçons prou sabràs el que has de fer. Vols que comencem?

—Com vulguis. Amb tal d'assolir la felicitat, passaré per tot.

Al·liconada la Matilde, es decidí a la conquesta marital...

Pocs dies després, la Claretta, en visitar-la, li preguntà:

—Què tal, noia? Com va això de l'amor? Suposo que...

—Res, Claretta, res. Estem com abans!

—Que no fas el que et vaig ensenyar?

—Prou que sí. El dia del... debut, asseguts prop l'un de l'altre, vaig sondejar-lo a besos i carícies, ballant seguidament... la rumba; però ell, en lloc de somriure'm, es posà... a llegir el diari! Després, en canviar la rumba pel xarleston, em mirà de reüll i encengué la pipa. Allò em semblà més bé, i llavors, amb l'esperança de triomfar, alleugerida de roba, vestida solament amb velacions transparents per a destacar les formes en sa nueva, li canto uns cuplets, a l'ensems que simulava una dansa sincalíptica... En parar, i quan més

assegurada em veia en el triomf, vaig sofrir una gran decepció... S'aixeca i, clavant-me una estranya mirada, em diu: «Has acabat de fer el ximple?» I girant-se'm d'esquena, se'n anà! No saps tu, en veure'm sola, el tip de plorar que em vaig fer!

—Pobra Matilde! Si que, amiga... Però no m'estranya. Tu no has nascut per això. I els homes com el teu Rafel, fan com la canalla: prefereixen el pa estranger al pa de casa, i tu, ja està vist, ets pa de casa! Però prenho amb resignació, amiga meua, que, com bé diu l'adagi, «El pa estranger sempre és amarg», al cap i a la fi triomfarà, com sempre, el ver amor, qui et portarà al cor la felicitat que tant desitges. Espera!!

FRA ANSELM TAROT

* * *

DE BROMA

En una tertúlia, tot parlant de la travesia de l'Atlàntic en avió, un es lamentava de la poca sort dels aviadors francesos Nungesser i Coli, en el seu intent, i un altre, a més d'això, se'n condolia perquè de sortir-los bé, haurien deixat amb un pam de nas els del país del dòlar.

Per la circumstància d'ésser francesos els aviadors, com sempre que es parla de coses franceses, es va sortir a parlar de París.

—M'agradaria molt passar-hi uns dies—diu un.

—Es la visita obligada de tota persona que pensa viatjar—respon un altre. Es universalment la capital de la moda i la «mandanga».

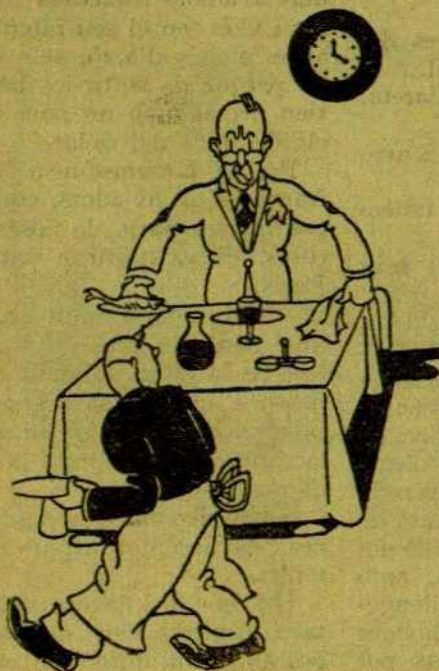
—Un sistema sols sigui francès, és acceptat arreu—diu un tercer.

Un, que fins llavors sols apuntava, contestà sense donar-li importància, tot mirant de cua d'ull un vell de la colla:

—A un pou quan és sec és inútil aplicar-li «bomba» per més francesa que sigui.

—Voldria ésser aquell amb qui pensa.
—Penso en qui em pagarà el compte de la modista.
(De *Parisiana*.)

—Quant temps té aquest peix?
—No ho sé. Sols fa dos mesos que sóc a la casa.
(De *Le Journal Amusant*.)

—Per què, Rosina, no et vols casar amb mi?
—Per què t'aprecio i em voldria veure't enganyat...
(De *Parisiana*.)

Reflexió femenina:
—L'home és com el vi. Es torna generós quan es fa vell.
(De *Le Journal Amusant*.)

—Sembla que els Durand ja no es divorcien.
—No. Ja tornen a viure junts. Ell és a París i ella a Niça.
(De *Parisiana*.)

—Toquen una simfonia de Beethoven a quatre mans, les meves nenes.
—I van d'acord?
—Sí! La que acaba primer el full, s'espera un xic.
(De *La Illustration*.)

—Me'n vull emportar un nen a passeig. Quin m'anirà millor amb el vestit?
(De *Passing Show*.)

A en C..... li varen recomanar que begués el vi sol.

—No pot ésser—va respondre.
—Tant li agrada barrejar-lo amb aigua?
—Res d'això. És que la dona no em deixa a sol ni a ombra.

Es parla d'en B..., que sempre ho veu tot de color de rosa.

—Mirin si és optimista—fa un amic seu,—que va al restaurant sense tenir un xavo i demana ostres per començar.

—Potser espera que algú li pagui el dinar!

—Ca! Confia, per pagar, amb trobar alguna perla dins d'una ostra!

Vist en un cafè de Marsella:

«Five o'clock a toute heure.»

Es veu que això de dir disbarats, es gasta en tots els climes.

Llegim i copiem, com a sanitos exemple:

«Nueva York.—En Livingston, el hijo del difunto rey de los ferrocarriles, señor Hill, ha batido el record de los matrimonios.

»Se divorció a las doce de la mañana y 22 minutos más tarde, contraía matrimonio nuevamente.»

Veritablement, no hi ha com els Estats Units per saber fer bé les coses.

En C..., a l'Ateneu, diu que «les dones se li indigesten».
Això ens recorda aquella dita d'en Castellar:

«Las tres cosas que se me han indigestado en la vida, son: los percebes, los versos y la federal. No volveré a probarlos.»

Ara, que en C.... tornarà a tastar dones.

Vegin la «transcendental» notícia que copiem d'un diari donostiarra:

«Comunican de Bruselas que un joven ornitólogo de dicha ciudad ha encontrado un mirlo blanco con los ojos rojos.»

Aquí ja fa anys que gastem el bé negre amb les potes rosses...

El senyor Just P.... tenia un porter molt busca-raons.

—Es inútil que discuteixi, Pere—li deia un dia el senyor Just.—O vostè o jo som tontos.

A la qual cosa el porter va respondre:
—No puc suposar que vostè tingui un porter tonto, senyor Just!

Quan en Pep C.... va veure a aquella xicota, s'hi va quedar embadocat. Del ram de meuques, era el més finet que havia conegut.

—Com te dius?
—Pura, maco. Anem?
—Som-hi.

Ja en la cambra, la cambrera, des del dintell, digué:

—Vol que li faci pujar alguna cosa?
I en Pep respongué, amatenent:
—No, noia. Ja se'n cuidarà la Pura!

Biquidació

Es hora de comprar

Rellojes i joies

de totes menes a preus de verdader REMAT

— Dos mesos de liquidació

CASA COTS

CARRER HOSPITAL, 11

El plany d'un exigent:

—El que em molesta, és que vaig a casar-me amb una dona que té un *querido*.

—N'estàs segur?
—Tu diràs! Fa quatre anys, que viu amb mi!

A en Plàcid li deia un parent:

—Noi, no m'agrada això que fas. Et veig molt afeminat. Sembles una dona.

I el «xicot» (?) respongué:
—Això és qüestió d'herència. La meitat dels meus antepassats eren dones!

Llegim:

«Se ha fugado del domicilio conyugal una recién casada, llevándose doce mil pesetas.»

I això que era allò que en diuen «novençana».

Si arriba a tenir experiència!

D'un diari de Madrid:

«Comida de Toros.»

Deuria ésser herbeta!

Llegim en un diari de València:

«Cuando yo tropiece en mi vida con una joven que no lleve los cabellos cortados, que no haya bailado en su vida, que no lleve los vestidos cortos, que no flirtee ni frecuente tés ni reuniones y se ruborice a la presencia de un muchacho, me casaré en seguida, con la seguridad de ser tan buen esposo como ella será excelente esposa. ¿Podré encontrar algún día esa mujer?»

Home! Digui d'un cop que no vol casar-se!

Desengany.

—Em vares dir que quan fóssim casats tindria tres minyones!

—Però no d'un cop. L'una després de l'altra... I vés comptant les que has tingut.

Una parella de nuvis. Van solets en el vagó. El tren travessa la foradada de l'Argentera. Ells... no han perdut el temps. Torna la claror.

I diu ell:
—El túnel que havem passat ha costat més de 14 milions.

I fa ella:
—I els val! Ja ho crec que els val!

Un anunci d'El Diluvio:

«Roperos nuevos, para guardar la ropa...»

Ens creïem que els roperos servien per a moldre cafè!

Un avís llegit a París:

«Per ordre de la policia, l'accés a la cité Bergère està prohibit als vehicles, als captaires i als gossos estranys a la cité.»

Ignorem si els gossos fan cas d'aquest avís.

CAPSULES PERUVIANES

Únic i provat remei que en pocs dies cura radicalment les afeccions de les vies urinàries: Purgacions, fluxos, &, per aptigues que siguin. — BORRELL: Asalto, 52

Correspondència

Pallás.—S'equivoca de ple a ple. En Buendia no és el senyor que vostè es pensa. És un altre, que guarda cuidadosament el més riguroso de los incògnitos.

Bali.—Res. Que tenim un cove que mai no es veu tip i que acaba de jalar-se el seu treball.

Sòmies.—Miri: no ens atabali. El nostre mal vol quietud i pàfies, i no articles filosòfics.

Naz d'escàndol.—Això de dir mal de les sogres és completament vuitcentista. No farem res si no segueix camins menors trillados.

Realito de Plata.—Per a El Hogar y la Moda (reclam del tot gratuït...) aniria de primera. S'ha equivocat d'adreça.

Manu.—El ninot no arriba ni a ésser dolent. És quelcom indefinible. És un somni dantesco. És... una bassa.

Plo Nano.—El paper, finet i satinat, va de primera per via sala di tutti. Gràcies.

Un de Lloret.—S'aprofitarà, gràcies a la nostra mai desmentida llonganimitat.

Tres de Solsona.—Apunti-se'n sis. Toquen a dos per barba.

Miró.—No pot anar ni amb lavatives.

Rostoll.—Hi ha coses que quan menys es toquen més goig fan. I consti que ho diem sense gota de malícia.

Desganat.—Anirà amb uns quants remendos.

Soc Sic.—Res. Fins ens ha fet renegar. Ja ho veu.

ERICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

Peret Suat.—Deixi-ho córrer això d'escríure. Déu no l'ha cridat per aquest camí.

Un de Sans.—Vostè deu tenir ganes que reben, oi? Si ens ho envia firmat, li ho publicarem. Paraula.

Feréstec.—Té bo i dolent. Pot triar. **Vallensana.**—Posi's tranquil i adquireixi un «supereterodino».

Sòmies.—En Buendia troba el seu existon afusellable. I quan ell ho diu!

Met.—No ens acaba de fer el pes.

Nena Trista.—Alegri's, donat. Per tenir-la contenta, li ficarem el ninot. Què més vol?

Un de Lloret.—No es fiqui amb el clero, home. És parròquia.

Gamarús.—Bé, sí, però no encaixa. És el seu sino.

Tòtila II.—S'erra de mig a mig. Passi per la Redacció i li ho direm a cau d'orella.

Tanet.—Un dibuix potser anirà. Els altres, il·lustraran el cove.

Ton.—Vagi fent. D'aquí trenta anys potser farà alguna cosa.

Mandanga.—Al cove, amb tota solemnitat.

K. B.—I un be!

TEATRE COMIC

Divendres, 3, estrena de l'espectacle d'estiu
REVUE EN FOLIES

TEATRE ESPANYOL

C. Sempere-Bergés
EL FILL DEL CARRER

Médicos y Boticarios

Curiós llibre de sàtires, epígrames
contes, narracions, etc., recollits per
MANUEL GIL DE OTO

De venda a totes les llibreries, al preu de 5 pessetes

Per a passar bones estones, adquireu el

Libro de sátiras

Epígrames i burles dels millors clàssics

Un tom en rústega, de 256 pàgines
Demaneu-lo a tot arreu, 4 pessetes

Augmenta
les forces
vitals

Indispensa-
ble als
esgotats

Esgotament
Malalties
nervioses
Neurastènia
Anèmia

Poderós
recons-
tituent

Naz d'escàndol.—Fem els ulls grossos perquè és un client vell, que, si no...

El pescador de perles.—Va de primera. Pot anar enviant, si la cosa pinta com ara.

Tòful Bord.—No té suc ni bruc. **D. M.**—Mansoi, però, qui sap! No s'ha de perdre mai l'esperança.

Roda-soques.—N'hi ha que sí i n'hi ha que no. Allò del formatge, no ho entendien.

P. Uteria.—Ens han fet patxoca. Sembla que serem amics.

K. Retó.—Encara no som allà on anem. Ja en sentirà a parlar.

M. Ercès.—Home, li diré: si vingues amb bon fi...

Rei del Suro.—Posi's al nostre lloc. Ho faria? No, oi? Doncs, endavant.

Ric Roc Ruc.—El «xisto» està ben empescat. Ara, allò altre, francament, no sé si m'entén...

Cabut.—Un poema d'en Cabut?—Primer mort que conegut.

Manon.—Ai, prenda! Si que ho sentim no poder-li donar l'informe que necessita. Cregui que n'estem desconsolats.

Matapuces.—Arri allà, baconor!

Tres de copes.—Sí, senyor. Adira.

Claritu.—Doncs no val res. Ho vol més claritu?

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

IDEAL MEUBLEE

CARRER GINJOL, 3 (Plaça Teatre)
Telèfon 1186 A.

Montat amb tots els avenços moderns
Llits de metall: Cambres de bany: Cal-
lefactió, telèfon particular, etc.: Magnifi-
ques habitacions a 5 pessetes

Juegos Florales

Preciosa novela de Joaquim Belda, ilustrada per Oxymer UNA pta.

MEUBLÉE CATALUÑA

ENTRADA POR ARENAS, 4

Y ESCUDILLERS, 65

Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Oadema, 1

Mil Pessetes

al que presenti CAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZÀ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent Premiad amb Medalla d'Or en tantes Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reals Acadèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona

I principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

RASGOS DE INGENIO

de JACINTO BENAVENTE

Un tom en rústica, portada tricromia, DUES pessetes

Agudezas de Quevedo

Ingeniosidades, Humorismos, Frescuras

Colección de sus poesías más alegres y picarescas.—Un tomo en rústica con el retrato del autor, 65 ets.

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformant a la moderna. - Ventiladors elèctrics

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

EXIT LOTION LADIL

grandió de la L'única remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que siguin

CARRER DE LA UNIO 5 FARMACIA

MÉDICOS Y BOTICARIOS

Curiós llibre de sàtires, contes, epígrames, narracions i altres coses. Preu: 5 pessetes

VÍAS URINARIAS: IMPUREZAS de la SANGRE: Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VÍAS URINARIAS. — BLENORRAGIA (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, sistitis, gonorrea, etc., del hombre y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, sistitis, anexitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.

5'50 TUBOS CAJA. 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65 70 75 80 85 90 95 100

Calcetines reforzados

para un solo pie, labiados por el cargo. — La ruina de los pastores: MAYACARRAS RAPID, a la primera vez R. L. P. — Clínica de vias urinarias lava e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 6

(entre San Pablo y Beato Gori)

SARNA

Es cura radicalment amb el SULFUREO CHIBBÉRO RONYA que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De veritat: Conte de l'Asale, 38

Centres d'Espeficis

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièriques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pois 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

